I mørket kjempes en kamp mellom indre krefter. I balansepunketet mellom disse, som i en dirrende streng, da det enda ikke finnes en vinner ... Akkurat da, hører jeg sjelefuglen begynner å synge. En myte om havet.

Men de første spede tonene, begynte lenge, lenge før det. Fra før havet ble til. Fra før Laluna, fikk kraften fra La luna ...

For riktig lenge siden. Da verden ennå besto av bare sand og stein. Uten blomster, uten vann. Da Laluna akkurat hadde forlatt redet. Og hadde nettopp begynt sin vandring som ensomflyger. Hun fløy gjennom dager og netter, uten stans. Bort fra det som var, og inn i det store ukjente.

En dag svevde hun inn i et ørkenlandskap. Hvor hun enn så, kunne hun bare se sanddyner. De bølget seg som et hav av terrakotta, så langt øyet rakk. Små krusninger og dype flodbølger. Det var vakkert, og det vekket en lengsel mot noe hun ennå ikke visste om. Men bare kunne sanse.

Dag ble til natt. Vingene var tunge, hun var sliten. Langt der borte kunne hun øyne en bevegelse av noe annet. Hun stupte ned, og landet i en liten koloni av fugler. Hun var havnet i Gribbenes rike. Hun kjente kulden som jòg gjennom kroppen. Her fantes ikke fellesskap, alle kjempet sin egen kamp. Laluna kunne se grådigheten i blikkene. Og byttetankene i sinnene.

Men i ett sinn, var det også noe annet. Det er det flyktige øyeblikket, da øynene viker, som på en liten redd fugl. Hun gjenkjente noe av seg selv i denne Gribben. Hun kjente Kjærligheten som nådde hjertet. Og de glødende trådene som som strømmet, til hun mistet valget. Og to par hastig vikende øyne blir til ett.

Lanuna elsket sin Gribb, og han elsket henne. Det var denne Kjærligheten der du slipper taket i deg selv, og bare er. Den skremmende og utslettende Kjærligheten. Den som er så krevende, fordi den forutsetter en ren godhet for å kunne overleve. Gribben hadde ikke denne, for den fantes ikke i hans natur. I dette golde ørkenlandsskapet.

Han elsket henne over alt, men kunne ikke kjempe mot den indre naturen. I desperasjon for å miste sin elskede, prøvde han å dra Kjærligheten ned til et plan han kunne mestre. Gjøre den mindre, ved å gjøre Laluna mindre. Og tårene og blodet ble til selve livet.

Lalunas fjær dalte, og blodet farget sanden i en dyp rød farge. Hver tåre som falt ned i sanden, gav liv til frø av hvite og røde roser. Et nydelig skue. For alt som er gitt av sann kjærlighet, er uendelig vakkert. Selv om offeret er uten grenser.

Gribb kunne ikke kjenne seg igjen i det nye landsskapet, med den overveldende duften av roser. I redselen for dette ukjente, ribbet han de siste fjær fra Lanunas kropp, og klemte ut hennes siste dråper av blod. Og hun hadde bare tårene igjen.

Natt og dag, dryppet tårene over landskapet. Det rant som elver fra to fugler som hadde mistet kontakten med Den hellige kjærligheten. Snart var rosene dekket av vannet fra tårer. Og havet ség inni landsskapet, og på bunnen råtner røde og hvite roser.

En natt kom månen ned mot havet. En fullmåne som speilet seg, glitret på overflaten og dannet et stort speil. I speilet så Laluna den tynne kroppen, med dype rifter, der det før var vakre fjær. Så den tapte kjærligheten til en elskede, som ikke kunne se at Kjærligheten er hellig. Og at det som er hellig, må behandles hellig.

I denne natten fløy Laluna inn i månen, inn i kraften fra La luna. Og under månen steg havet, i takt med en gribbs tapte tårer ...

Lilly Raknes.